

[Wihjelm]

les i sindssygelovudvalget, så det ikke er fuldstændig dødt fra nu af.

Jimmy Stahr (S):

Når betænkningen er tynd, kan det skyldes, at de fleste af os måske føler, at det har været en meget stor sag at behandle på så kort tid, og i vores indstilling ligger der alene, at vi ikke kan vedtage det nu. Vi havde i stedet for gerne skrevet en beretning, men VS ønskede at få sagen herved, og så må vi forkaste det på nuværende tidspunkt. Vi ser gerne, at sagen bliver taget op igen i den nye samling, og jeg har ikke noget imod, at man overvejer, om det nedsatte udvalg til revision af sindssygeloven kunne tage dette her op. Men det bliver mere et spørgsmål til justitsministeren. Vi har ikke noget principielt imod det, men ellers kan man tage forslaget op i den nye samling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 30 stemte for, 110 imod; 1 stemte hverken for eller imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

19) Første behandling af lovforslag nr. L 207:

Forslag til lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed. (Fordeling af radio- og fjernsynsprogrammer ved hjælp af fællesantenneanlæg m.v.).

(Fremsat 11/5 83).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Søren Hansen (S):

Socialdemokratiet har 3 vigtige mål på radio- og fjernsynsområdet: det gælder den kunstneriske frihed, det gælder alsidigheden, og det gælder om at få tilbuddene ud til så mange som muligt, altså sikre den lige adgang.

Med til alsidigheden og den ligelige adgang hører også muligheden for at se udenlandsk fjernsyn, og derfor kan vi altså tilslutte os i hvert fald i princippet det forslag, der

her er tale om. Om det monopolbrud, der ligger i forslaget, vil jeg gerne sige, at socialdemokratiet ikke opfatter Danmarks Radios monopol som nogen hellig ko, tværtimod ser vi en række positive muligheder i, at monopollet brydes.

I forbindelse med lovforslagets annoncering sagde ministeren: nu skal der være udenlandsk TV til alle – og jeg går ud fra, at ministeren også slog ud med hånden, som hun gør nu. Var det ikke en vel flot bemærkning? Men for at få det afklaret vil jeg gerne spørge ministeren: hvor mange er alle? Er alle alle? Man kunne også spørge på en anden måde. Hvis alle virkelig skal være alle, hvad er så omkostningerne? Hvad er de tekniske omkostninger, og hvad er omkostningerne for at få kanalerne ind i stuerne? Så hvis der skal være bund i ministerens flotte håndbevægelse og udtalelse, må der altså også være nogle løsninger på disse sider af sagen.

De, der har arbejdet med TV og TVs fremtidsmuligheder, erkender, at det er overordentlig indviklet og betydningsfuldt stof, vi har med at gøre. Det er derfor også afgørende, hvilke beslutninger vi træffer. En væsentlig del af disse afgørende beslutninger forestiller regeringen sig at folketinget træffer på sølle 10 mødedage. Det tror jeg ikke på. For det første vil det udelukke, at interesseorganisationer og offentligheden i øvrigt får så meget som en levende chance for at ytre sig – i hvert fald får de ikke en chance for at ytre sig kvalificeret, hvis det skal foregå på denne her facon – og det er ikke rimeligt specielt med en lov af denne type og med de konsekvenser, det har på længere sigt.

For det andet tvivler jeg på, at man vil kunne nå at besvare de mange spørgsmål, som forslaget jo automatisk rejser. Jeg har nogle stykker, bl.a.: kan det være den samme persongruppe, der både ejer og redigerer de fællesantenneanlæg, der er tale om? Hvordan kan man løse det problem, at de fleste antenneanlæg kun har seks kanaler? Vi har allerede tre tyske programmer, vi har to svenske og forhåbentlig snart to danske. Det er syv, og så har vi problemet. Altså flere kanaler, end de allerfleste anlæg er i stand til at klare. Og problemet vil vokse. Den kommunikationssatellit, der sendes op her i juni måned, har 18 kanaler, og hvis vi også – og det går jeg ud fra at ministeren er enig i – skal have